

РЕШЕНИЕ

№ 40159

гр. София, 02.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9883** по описа за **2025** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по касационна жалба от П. А. - главен юрисконсулт, процесуален представител на за председателя на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, служебен адрес: [населено място], пл. „Света Неделя“ № 6, срещу Решение № 2543 от 08.07.2025 г., постановено по АНД № 4819 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, 96 състав, с което е отменено Наказателно постановление № КПК-НП-6, издадено на 16.01. 2025 година от А. Т. С. в качеството му на председател на КОМИСИЯТА ЗА ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ НА КОРУПЦИЯТА, с което на Б. М. П., на основание чл. 115, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията е наложено административно наказание глоба в размер на 1 600.00 лева за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 49, ал. 1, т. 2 от същия Закон. С жалбата се твърди, че обжалваното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон, постановено при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост, следва да бъде отменено. Иска се съдът да постанови ново, с което да потвърди Наказателно постановление № КПК-НП-6/16.01.2025 г. като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. Р., който поддържа жалбата, като моли за отмяна изцяло на решението на СРС, поради неговата незаконосъобразност и необоснованост, и постановяване на акт, с който наказателното постановление бъде отменено. Претендира присъждане на разноски за две инстанции, за което представя доказателства.

Ответникът – Б. М. П., редовно призован, се представлява от адв. К., която оспорва жалбата.

Моли за отхвърлянето ѝ, като съдът да постанови решение, с което да потвърди съдебния акт на СРС. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава заключение за правилност и законосъобразност на решението на СРС и на издаденото НП.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, XXIV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Обжалваното въззивно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като настоящият съдебен състав споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК препраща към мотивите на СРС. Правилни и обосновани за изводите на въззивния съд, че АУАН и НП са издадени от лица, притежаващи материална компетентност, както и че при издаването им е спазен материалният и процесуалният закон. Наведените в касационната жалба доводи изцяло повтарят аргументи, които вече са били изложени в жалбата до СРС и на които в обжалваното решение е даден подробен отговор, а останалите са неотносими към настоящия спор. Независимо от това, за пълнота на изложението настоящият съдебен състав приема следното:

Съгласно чл. 49, ал. 2 във връзка с ал. 1 от Закона за противодействие на корупцията лицата, заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси пред Комисия за противодействие на корупцията. По силата на чл. 6, ал. 1, т. 51 от същия закон такива лица са и представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала.

От събраните по делото доказателства става ясно, че през 2023 година жалбоподателят е заемал длъжността независим член на съвета на директорите към УМБАЛ „Царица Йоанна - Исул“ ЕАД на Университетската многопрофилна болница за активно лечение „Царица Йоанна - ИСУЛ“ ЕАД. Жалбоподателят е заемал тази длъжност и към 15. 05. 2024 година - датата, на която е изтекъл срока за подаване на ежегодните декларации по Закона за противодействие на корупцията.

Съгласно чл. 63 от Закона за лечебните заведения, държавни и общински лечебни заведения - еднолични акционерни дружества, имат едностепенна система на управление. Съветът на директорите на държавните и общинските лечебни заведения за болнична помощ се състои от трима членове. Членовете на органите на управление и контрол на държавните и общинските лечебни заведения и на лечебните заведения с държавно и/или общинско участие в капитала, които са публични предприятия по смисъла на Закона за публичните предприятия, се избират и назначават след провеждане на конкурс по реда на Закона за публичните предприятия.

Университетската многопрофилна болница за активно лечение „Царица Й. - ИСУЛ“ е търговско дружество със 100% държавно участие. Едноличен собственик на капитала на дружеството е министърът на здравеопазването. Видно от справка в търговския регистър, към 15. 05. 2024 година дружеството се управлява от съвет на директорите, който се състои от трима члена. Един от тях е жалбоподателят, който е независим член на съвета.

Болницата е и публично предприятие по смисъла на чл. 2, ал. 1 от Закона за публичните предприятия. Според чл. 22, ал. 1 от същия закон, в съветите на директорите и в надзорните

съвети на публичните предприятия независимите членове трябва да са не по-малко от една 1/3, но не повече от една от състава. Разпоредбата на чл. 23, ал. 3 от същия закон изрично предвижда, че представителите на държавата в органите за управление и контрол не са независими членове. Тълкувайки цитираната разпоредба граматически и логически и касационната инстанция стига до извод, че жалбоподателят, като независим член на съвета на директорите на публично дружество - лечебно заведение за болнична помощ не е представител на държавата в орган на управление и контрол. Затова и не може да се приеме, че същият има качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 51 от Закона за противодействие на корупцията, предвид това за него не е възникнало задължението по чл. 49, ал. 1, т. 2 от Закона за противодействие на корупцията във връзка с чл. 52, ал. 1, т. 2 от същия закон ежегодно да подава декларации за имущество и интереси. След като за жалбоподателя не е възникнало задължение да подаде декларация, не може да се приеме, че като не е подал такава той е извършил административното нарушение, за което е ангажирана неговата отговорност.

Съгласно чл. 49, ал.2 вр. ал. 1 от ЗПК, лицата, заемащи публични длъжности, подават декларация за имущество и интереси пред Комисия за противодействие на корупцията. Сред лицата, заемащи публични длъжности по смисъла на чл. 6, ал.1, т. 51 от ЗПК, са представителите на държавата или на общините в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно или общинско участие в капитала, но от доказателствата по делото се изясни, че към 06.10.2023 г. /датата на влизане в сила на ЗПК/ жалбоподателят е заемал длъжността независим член на съвета на директорите към УМБАЛ „ИСУЛ - Царица Й.“. Университетска многопрофилна болница за активно лечение е публично предприятие съгласно чл.2, ал.1 от Закона за публичните предприятия. Според чл. 22, ал.1 от ЗПП, в съветите на директорите и в надзорните съвети на публичните предприятия независимите членове трябва да са не по-малко от една трета, но не повече от една втора от състава. Разпоредбата на чл. 23, ал. 3 от същия закон изрично предвижда, че не са независими членове представителите на държавата в органите за управление и контрол. Ето защо, след като представителите на държавата в органите за управление и контрол не са независими членове, жалбоподателят, като независим член и Председател на съвета на директорите на публичното дружество-лечебно заведение за болнична помощ не е представител на държавата в орган на управление и контрол и няма качеството на лице, заемащо висша публична длъжност по смисъла на чл. 6, т. 51 ЗПК. Поради тази причина за него не е възникнало задължение по чл. 52, 4 ал. 1, т. 1 ЗПК и нарушение по чл. 52, ал. 1, т. 1 вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 ЗПК в случая не е извършено от жалбоподателя от обективна страна, доколкото последния не е административнонаказателно отговорно лице по смисъла на ЗПК, тъй като не попада в обхвата на задължените лица по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 51 от ЗПК.

В обобщение, след извършената касационна проверка по чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН настоящият съдебен състав не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. В отсъствието на отменителни основания по чл. 348, т. 1, т. 1 - 2 НПК касационната жалба следва да се отхвърли като неоснователна, а оспореното с нея решение оставено в сила.

При този изход на спора на ответникът следва да се присъдят разноски за адв. хонорар в размер на 500 лева в редуциран вид от заплатения от 1200 лева. Това се налага с оглед своевременното изявление на ответника и резултата на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 63в от ЗАНН във вр. чл. 221, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд - София град, XXIV касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2543 от 08.07.2025 г., постановено по АНД № 4819 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, 96 състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията, да заплати на Б. М. П. , ЕГН [ЕГН], сумата в размер на 500 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.